

Разтреперала се бабата отъ радостъ, спуснала се да прѣгрѣща Снѣжанка.

— Ахъ, ти мила Снѣжанке, моя мъничка хубавице, мое отъ Бога пратено дѣтенце! — говорила бабата и грабнала дѣтето, та въ къщи.

Почнала Снѣжанка бързо да расте, а старцитѣ не знаятъ кждѣ да се денатъ отъ радостъ. Селскитѣ момичета идвали да бавятъ бабина Снѣжанка, да ѝ приказватъ и гугукатъ, пѣснички да ѝ пѣятъ, на игри да я учатъ.

А Снѣжанка била хитра и разумна — всичко слушала и лесно всичко схващала. И още прѣзъ тая зима, пораснала Снѣжанка цѣло момиче. Всичко разбирала, всичко приказвала и съ такъвъ сладкъ езикъ, че дѣто и баба не могли да се наслушатъ. А пъкъ каква хубава била! Бѣла като снѣгъ, очи сини като синчецъ, коса руса като злато, дълга до пояса, да гледашъ, да не ѝ се нагледашъ.

Минала зимата, затреперало въ небесата пролѣтното слънце, стоплило земята. Въ полето избуяла зелена трѣвица и запѣла чучулигата. Всичкитѣ момичета почнали на хора да се събиратъ и по полето на дружинки за цвѣтя да ходятъ. А Снѣжанка нѣщо невесела станала.

— Какво ти е, дѣте мое? да не си ми болно? — питала я съ участие бабата.

А Снѣжанка се едно и сѣщо отговаряла:

— Нѣ, мила бабо, нищо ми нѣма, не грижи се.

Засилила се пролѣтътъ, дошелъ мѣсецъ май. Зацвѣтели ливади и градини, запѣлъ славеятъ и всичко по божия свѣтъ станало весело и живо. А Снѣжанка още по-невесела и по-замислена станала. Бѣгала и се крила отъ слънцето, търсила сѣнка и само въ дъждовно врѣме малко се развеселявала.

Веднѣжъ се извилъ тъменъ облакъ, сипналъ се едъръ градъ, истиналъ въздухътъ и Снѣжанка се зарадвала като никога, почнала да играе, да се смѣе и да пѣе. Но когато пакъ припекло слънце, и градътъ се стопилъ, Снѣжанка плакала за него тъй силно, като че искала цѣла да се разлѣе на слъзи.

Дошло лѣто. Събрали се селскитѣ моминета да оти-